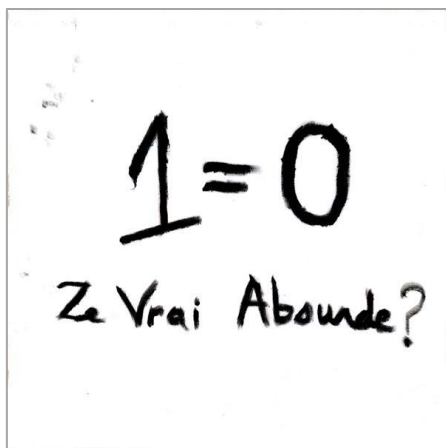

Logika a absurdita se nevyklučují

[Ivan Štern](#) se v reakci na můj článek o [ruském plánování](#) vzpírá uvěřit existenci dlouhodobých politických strategií. Samozřejmě souhlasím, že dějiny nelze naplánovat, jsou výsledkem interakcí mnoha subjektů. Ty podléhají pravidlům teorie her s utajenými strategiemi. Věřit, že dějiny jsou produktem „pěny dní“, je stejně absurdní jako věřit, že divadelní představení vzniká výhradně na jevišti. Pomalé dlouhodobé změny mohou unikat pozornosti a lze do nich m.j. záměrně promítat např. cykly života (20 let- příchod nové generace, 40 let- výměna aktivní generace, 80 let- odchod pamětníků).

Svět tajných služeb je světem války v době míru a má vlastní logiku. Neplatí zde např. princip Occamovy břitvy, nejjednodušší řešení tedy nemusí být nejpravděpodobnější. Kdyby tomu tak bylo, spojenci by

se nevyklodili v Normandii, ale u Calais, kde je čekal Hitler... Spojenci vyvinuli velké úsilí, aby Hitlera oklamali, dějiny 20. století mohly vypadat velmi odlišně.

Tajné služby přitahují a vytvářejí lidi specifických vlastností, cvičených k přežití za jakýchkoliv podmínek a k prosazení vlastní skupiny. Nikdy se nevzdávají. (I James Bond měl zásadu mít únikový „plán B“... Vzpomínám též na vyprávění mého otce, který poslední měsíce války strávil ve vězení na Pankráci. Koncem války prý Gestapo organizovalo školení konfidentů s instrukcemi, aby se na Rusy „osvobozených“ územích angažovali a vstupovali do komunistických stran, protože fašisté se jednou vrátí a boj bude pokračovat. A opravdu, komunisté se zmocnili kartoték Gestapa a řadu konfidentů mnoho let využívali. Druhá část instrukce se nenaplnila, protože Norimberským procesem byl v Německu fašismus vykořeněn.)

Odlišná situace byla na konci studené války. V 80. letech se SSSR ocitl v pasti, z které nebylo úniku. Státní vlastnictví nefungovalo, „vývoz revoluce“ nešlo ufinancovat, komunistická ideologie zašla na úbytě, bolševická gerontokracie prokázala tupost (Afgánistán, sestřelení jihokorejského civilního letadla atd.), Západ vygeneroval nové lídry (Reagan, Thatcherová, Jan Pavel II) a porobené národy poslední koloniální říše ucítily příležitost. Bukovskij predikoval rozpad SSSR do 10 let. KGB zůstala v Rusku jedinou akceschopnou „politickou stranou“. „Atomovou občanskou válku“ si opravdu nikdo nepřál. Byl to šéf KGB Andropov, kdo se pokusil o nemožné. Už v roce 1978 představil Brežněvovi budoucího lídra Gorbačova, spolužáka Zdeňka Mlynáře. Je otázkou, zda Gorbačov mohl s reformami uspět. Byl to komunista, jeho „privatizace“ byla ryze formální ([Bukovskij](#)).

Již od roku 1983 Andropov pracuje na „plánu B“ a zakládá v evropských satelitech prognostické ústavy s týmy ekonomů studujících západní tržní ekonomiku. Jejich pozdější činnost (Klausův návrat kapitalismu 19. století a Zemanovi exekutoři generující statisícový prekariát toužící po návratu starých časů) nápadně zapadá do scénáře popsaného v [Operaci Golgota](#), tedy

1. Uvolnění vůči Západu
2. Rozpad impéria
3. PRIVATIZACE (=rozkradení dříve ukradeného majetku)
4. Obnovení impéria

První tři fáze proběhly a od roku 2005 agent Putin pracuje na obnovení impéria, samozřejmě bez „návratu socialismu“ (Rusko je nejoligarchističtější zemí na světě). O Operaci Golgota píše podrobně generál KGB M. Ljubimov (1996), jedná se evidentně o pečlivě připravenou dezinformaci. Kromě Ljubimova o operaci píší dezinformátoři ([Cibulka.net](#), [Svobodné noviny](#), [KSM](#)) a zmiňují ji skeptičtí odborníci ([K. Pacner](#) a zahraniční zdroje). Dezinformace obvykle obsahuje část pravdě podobnou a část smyšlenou (zde „návrat socialismu“). Účinek dezinformace je pro různé skupiny různý: pro některé může mít mobilizační efekt, ať už z důvodu naivní víry, nebo cynického očekávání návratu „starých zlatých časů“ a ztracených privilegií.

V demokraciích jsou tajné služby kontrolovány vládou a parlamentem. Vlády se střídají, bývalí agenti píší paměti, po 50 letech se otevírají archivy. Kontrola není dokonalá, ale není nulová. Nikoho ani nenapadne vymýšlet projekty s dvacetiletým horizontem.

Výrazně jiná situace je v totalitních režimech, v [Číně](#) nebo v Rusku. Carská ochranka, ČEKA, NKVD, SMERŠ, KGB, FSB, GRU – to jsou různé názvy pro totéž: stejní lidé, budovy, kartotéky, metody. Jedním slovem KONTINUITA. Podle [E. Lucase](#) měla KGB 50 000 důstojníků, 150 000 techniků a 10 milionů spolupracovníků na celém světě... to jsou řádově desetitisíce lidí v České republice, na ně nabalená vrstva „užitečných idiotů“ a „morální sedlina společnosti“. Po zániku komunismu se KGB spojila s mafií a vytvořila mafiánský stát.

Oblíbenou činností zpravodajců jsou hry. Jedna z nich se jmenuje „Já vím, že víš, že vím, že víš...“ Při odhalení „ilegála“ je nejprve učiněn pokus o jeho přetáhnutí, případně je využit jako dezinformační kanál. Pokud je zatčen, je to v nejméně vhodný okamžik (tak se stalo, že v době nástupu Putina k moci došlo k zatčení několika agentů a Američané byli bez informací. Putin proto mohl v roce 1999 soudruhům z KGB hlásit: „[Podařilo se nám infiltrovat vládu ruské federace](#).“ Byl to de facto puč KGB, té stejné, která o 15 let dříve v satelitech zakládala prognostické ústavy a spolu s estébáky připravovala páte kolony na věci příští, v první řadě na privatizaci.

Události ze srpna 1991 proběhly nápadně rychle a na ruské poměry nekrvavě. Gorbačov odletěl na dovolenou a po návratu Sovětský svaz neexistoval... Svazové republiky vyhlásily samostatnost. Pučisté byli uvězněni, ale po dvou letech byli na svobodě a užívali si klidného stáří (Bukovskij). V tisku se objevily zmínky o spolupráci západních firem specializovaných na katastrofy (tsunami, zemětřesení apod.), nedávno Markéta Mitrofanovová zmínila [R.W. Robinsona](#), údajně [architekta rozpadu Sovětského svazu](#). Západ se řadu let opravdu snažil Rusko změnit na demokracii a zapojit ho do světového businessu. To skončilo s případem [Magnitskij](#), jen část (problematických) kontaktů přetrvala, viz kniha [Tajná dohoda](#) (např. [Paul Manafort](#) byl manažerem Reaganovy kampaně, později též kampaně Janukovyčovy a Trumpovy).

Světovládné „ruské plány“ ať už s Marxem, Hitlerem nebo Maem jsou zdokumentované, plán závislosti Evropy na ruském plynu též není tajemstvím. Je jen třeba pochopit mentalitu aktérů a kontinuitu jejich činů.

Je třeba nesměšovat rovinu ekonomickou a politickou. Marxistický pojem „kapitalismus“ je matoucí. V ekonomii je přesnější pojem „tržní hospodářství“, které tu bylo je a bude. Jeho principem je samoregulační mechanismus- konkurence. Rolí států je dozor (antimonopolní úřad, regulátoři), globální regulační patro téměř neexistuje. Globální trh nelze řídit, je to fraktální struktura se „soběpodobnými“ úrovněmi (lokální, státní, nadstátní, globální) kombinující řád a chaos.

Demokracie je vláda většiny naplňovaná volbami. Jejím úkolem není zajistit „ráj na Zemi pro všechny“, ale především zabránit vládě jedné skupiny. Ostatní benefity demokracie (např. sociální smír nebo práva menšin) jsou odvozené a v dobách zlých druhořadé. Tržní hospodářství se bez demokracie obejde (viz Čína), demokracie bez trhu nikoliv.

Svět je složitý, mnohorozměrný. Každý občan by měl mít povědomí o skrytých rovinách událostí, samozřejmě s kritickým přístupem. Utajení informací má bezpečnostní hranici, ta se ale s množstvím dezinformací posouvá. Bez pochopení událostí starých 40 let nelze pochopit současnost. Marně Bukovskij v 90. letech volal po „[Moskevském procesu](#)“, odsuzující zločiny komunismu po vzoru procesu Norimberského. „Mrtvola SSSR neshnila a znovu ožívá.“ ([Sorokin](#)).

Lubomír Bombík, 12.9.2025

„Znalost některých principů snadno nahradí neznalost některých faktů.“ (Claudius Helvétius)

„Střežit před veřejností se musí jen malá tajemství. Ta velká zůstávají spolehlivě zahalená, protože jim lidé odmítají uvěřit.“ (Marshall McLuhan)

[Literatura >>](#)